

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.771 van 4 juli 1996
in de zaak A. 67.974/IV-15.666.**

In zake : Geert VAN PARIJS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. ROMBAUT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18, bus 25

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Geert VAN PARIJS op 7 maart 1996 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 13 november 1995 waarbij hij met ingang van 5 oktober 1995 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld en het bedrag van de wachtweddetoelage overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 juli 1933 wordt bepaald;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien het administratief dossier;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 mei 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 1996, op welke datum de zaak tot de terechtzitting van 18 juni 1996 is uitgesteld;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. ROMBAUT, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat O. DUGARDYN, die loco Advocaat P. DEVERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat het tweede annulatiemiddel van verzoeker luidt als volgt :

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de rechten van de verdediging, non bis in idem-principe en het Decreet van 27 maart 1991 houdende rechtspositie van sommige personeelsleden in het gesubsidieerd officieel onderwijs.

De voorgeschiedenis van het bestreden besluit, de ontstentenis van enige feitelijke motivering en de wijze waarop verzoeker van het besluit in kennis gesteld werd (bij aangetekend schrijven van de Stad Vilvoorde!) laten terecht veronderstellen dat de gebeurtenissen sinds 14 september 1992 zoals beschreven sub I.b. de voorbereidende handelingen waren die uiteindelijk geleid hebben tot het bestreden besluit.

Het bestuur heeft daarbij alle regels, niet alleen deze die opgelegd worden haar krachtens het decreet houdende de rechtspositie van verzoeker of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur maar zelf

de basisbeginselen van de welvoeglijkheid met de voeten getreden.

- een preventieve schorsing bij hoogdringendheid van 30 maanden
- het negeren van een buitenvervolginstelling
- een preventieve schorsing en tuchtonderzoek ingesteld bij besluit van het College van Burgemeester en Schepenen zonder bekrachtiging van de Raad
- het instellen van een tuchtonderzoek zonder kennisgeving van de feiten, zonder het horen van de betichte
- het negeren van het gevolg van het tuchtonderzoek.";

1.1. Overwegende dat op dat middel geen antwoord is gekomen van de verwerende partij, evenmin trouwens als op enig ander annulatiemiddel; dat enig antwoord is uitgebleven ook nadat, overeenkomstig de wens die met het oog op een betere verdediging de verwerende partij heeft geuit op de terechtzitting van 4 juni 1996, stukken werden opgevraagd aan de gemeenten Zingem en Vilvoorde en haar kopie van die stukken werd bezorgd;

Overwegende dat alzo de verwerende partij op geen manier de indruk weerlegt die gewekt wordt door de stukken die verzoeker zelf overlegt met betrekking tot de door hem geviseerde "gebeurtenissen sinds 14 september 1992"; dat die indruk is dat deze gebeurtenissen inderdaad een rol hebben gespeeld in de genesis van het bestreden besluit, met name dat de verwerende partij, op inspiratie van de gemeenten Vilvoorde en Zingem, geen genoegen heeft kunnen nemen met de strafrechtelijke buitenvervolginstelling van verzoeker en dat onder meer heil werd gezocht in een tuchtvervolginstelling die op niets is uitgelopen; dat genoemde buitenvervolginstelling werd beslist bij beschikking van 21 september 1993 van de raadkamer der rechtbank van eerste aanleg te Brussel; dat bij deze beschikking de raadkamer de beweegredenen van de vordering tot buitenvervolginstelling overnam, zijnde "dat er tegen de verdachte generlei bezwaar bestaat";

Overwegende dat de indruk die de Raad opdoet geheel of gedeeltelijk weggenomen had kunnen worden indien de verwerende partij zelf stukken had overgelegd met betrekking tot "de gebeurtenissen sinds 14 september 1992" of indien ze haar versie nopens het verband tussen die gebeurtenissen van het bestreden besluit tegenover die van verzoekster had gesteld; dat ze dit niet heeft gedaan; dat ze ook niet zonder meer geloofwaardig heeft gemaakt dat wat ook sinds 14 september 1992 is gebeurd, de feiten die ze formeel wel aanvoert ter verantwoording van de aangevochten beslissing, deze beslissing kunnen dragen;

Overwegende dat vooralsnog de Raad onmogelijk kan stellen dat het middel geen kans maakt om uiteindelijk gegrond bevonden te worden; dat hij het dus niet als onernstig kan afwijzen;

Overwegende dat het ernstig bevinden van het middel zoals het hierboven is weergegeven, de Raad er tevens moet toe brengen ook ernstig te bevinden het moreel nadeel dat verzoeker laat gelden, te weten "de psychische belasting die uitgaat van de georganiseerde heksenjacht" -de verwerende partij liet de gelegenheid voorbijgaan om aan te tonen dat het verwijt van "heksenjacht" onterecht, minstens overtrokken is- en de aanslag op zijn integriteit en reputatie; dat, samen gelezen met het ernstig bevonden middel, dat betoog het nadeel ook als moeilijk te herstellen doet zien;

2. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 13 november 1995 waarbij Geert VAN PARIJS met ingang van 5 oktober 1995 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld en het bedrag van de wachtweddetoelage overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 juli 1933 wordt bepaald.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier juli 1900 zesennegentig, door de
IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.